

A rovásírás és a kárpát-medencei őshonosság

Ami a magyarság őshonosságát illeti, elég nagy a választék. Vannak, akik krónikáinkból és egyéb írásos forrásokból merítenek, és vannak, akik azokon túlmennek, és a régészeti leletek segítségével igyekeznek körvonalazni egy lehetséges származáselméletet, amelyben a rovásjelek kialakulása is komoly súllyal képviselteti magát. A krónikák és írásos források a magyarság szittya-hun származásáról írnak, tehát mintegy 2500 évre nyúlnak vissza. Ezzel szemben a rovásjelek megjelenése az újkőkorba, tehát 7-8 ezer évre vezethetők vissza.

Lépünk vissza az utolsó jégkor végéhez, úgy 11 ezer évvel ezelőttre. Az amerikai tudósoknak van egy olyan megállapításuk, hogy Földünk éghajlata valamivel több, mint 13 ezer éve kezdett fölmelegedni, de 12 900 éve e folyamat hirtelen megszakadt. A tudósok vitatkoznak, hogy mi okozhatta. Egy Allen West nevű földrajztudós úgy véli, hogy egy nagy égitest robbanhatott fel a Föld légterében, ami 30 állatfajta kipusztulását eredményezte, és Észak-Amerikában eltűntette az embert is jó 2000 évre. Hogy e katasztrófának milyen hatása lehetett Európára, és azon belül a Kárpát-medencére, arra Gáboriné Csánk Vera régészőnő **Az ősemlék Magyarországon** (Gondolat – Budapest 1980) című könyvének 250. oldalán találunk közvetett utalást. Csánk a következőt írja:

„Az ősemlék korát és civilizációját nem tudjuk összekapcsolni a fiatalabb kőkorral. Az első földművesek délről, valahonnan a Balkán felől érkeztek hozzánk. Idegenek voltak, és aligha találtak itt fennmaradt embercsoportokat.”

Ezek szerint a Kárpát-medencében is alapos pusztítás mehetett végbe. Az 1970-es években a Magyar Nemzeti Múzeum egy kiállítást rendezet **Magyarország népeinek története az őskortól a honfoglalásig** címmel, amelyről kiadtak egy kis könyvet is (Népművelési Propaganda Iroda). Mindjárt a 7. oldalon a következőt olvashatjuk:

„A kezdetben szinte kizárólagos gyűjtögetés mellett a középső és késői őskorban a táplálkozás fontos forrása lett a vadászat, az átmeneti kőkorban a halászat.”

Kérdés, hogy mi változtatta meg az étel milyenségét, a táplálkozást?

A jégkor utolsó 2000 éve volt a leghidegebb, olyannyira, hogy Csánk szerint Spanyolországban rénszarvas csordák jártak. A Kárpátokban hatalmas mennyiségű hó és jég halmozódott fel. Mikor 11 ezer éve ismét kezdetét vette

a felmelegedés, eme hatalmas mennyiségű hó és jég elolvadt, és mint áradat zúdult az Alföldre. Az őskort és az újkőkort azért nem tudják „összekapcsolni”, mert a Kárpát-medence alföldi része kb. 3000 évre lakhatatlanná vált, elmocsarasodott, kivéve Dunántúl néhány magasabban fekvő pontját (Érd, Tata, Sződliget, stb.), de az átmeneti kőkorban itt is a hal lett a fő táplálék. Víz, víz mindenütt. Az említett könyvecskében 15-25 ezerre becsülik azok számát, akik átvészelték az átmeneti kőkort. Azonban, a felszáradás is folyamatban volt, kialakult a mérsékeltégyi növény- és állatvilág, és 8000 ezer éve előbb megjelentek az ősvadászok, majd néhány száz évvel később jöttek az Észak-Mezopotámiából, Délkelet-Anatóliából kiáramló földművesek. Ezek 7000 éve benépesítették az egész Kárpát-medencét, majd a Duna vonalán nyugati irányba terjeszkedtek. E kor a Kárpát-medence benépesedésének egy megfogható, és történelmi szempontból kiinduló pontja, amely kor az emberiség első írásrendszerének, a rovásírás kialakulásának a bölcsője. Napjainkban ismét a Föld fölmelegedése van folyamatban. A felhalmozódott jégmennyiség olvad, a tengerszint emelkedik, tehát összehasonlíthatjuk a mai felmelegedést a 11 ezer évvel ezelőtt történnel, amikor nemcsak felmelegedés, hanem éghajlatváltozás is történt. Földünk északi féltekéje a jégkorból átment a mérsékelt égövbe, ami alapjában rendezte át az élővilág, azon belül az ember életlehetőségeit.

Mielőtt tovább lépnénk, még egy adat az átmeneti kőkort illetően. Doros Judit a Népszabadság 2006. október 7-i számában arról számol be, hogy megkerült a „láncszem”, mármint az őskor és az újkókor közti kapocs, mert Tarnaörsön megtalálták az ősvadász 8000 éves telephelyét. Ezzel csak az a baj – amint láttuk – 8000 éve valóban megjelentek az ősvadászok, csak éppen láncszemnek nem nevezhetők. Ha a telephely 9 vagy 10 ezer éves lenne, az láncszem lenne, de a 8000 év nem az.

Nos, de kik voltak az új jövevények, a földművesek? *Mórocz Zsolt* író beszélgett *Dr. Kustár Ágnes* és *Dr. Fóthi Erzsébet* antropológusokkal, amely megjelent a *Hitel* 2011. májusi számában **Emese mitokondriális álma** címmel. Kustártól a következőt tudjuk meg:

*„Az újkőkorból kevés koponya maradt ránk aránylag épségben, ezek alapján mondhatunk valamit erről az – időben meglehetősen hosszú – korszakról. Viszonylag homogén népességet találunk ekkor antropológiailag a Kárpát-medencében. Ebben különböznek tőlünk, azaz a Kárpát-medence mai populációjától. Mediterrán népesség élt itt az újkőkorból, amire **jellemző a keskeny és magas arckoponya**, illetve hosszú keskeny agykoponya – kiemelés tőlem R.G. –. Ez a típus az idő előre haladtával, a népvándorlás megindultával keveredett a keletről érkező – meglehetősen heterogén – népekkel.”*

E lehetőséget látszik megerősíteni *Dr. Raskó István* vezetésével végzett genetikai vizsgálat eredménye is, amely Raskó tollából 2010-ben jelent meg a **Honfoglaló gének** címmel a **Medicina Könyvkiadó** gondozásában. Raskóék azt keresték,

hogy a mai magyarságban mekkora százalékban található meg a „honfoglalók”, azaz Árpád népének génjei. A „honfoglalás-kori” csontokból nyert eredmények szerint a X-XI. század népességének anyai ága 14%-a volt ázsiai, míg 86%-a európai eredetű. Az apai ág összesített eredményét nem adták meg a könyvben, de az is hasonló lehet. Embertanilag maguk a „honfoglalók” túlnyomó többsége is európai volt. Ez nem jelenti azt, hogy nyelvük magyar volt, de lehetett. Azt is tudni kell, hogy a keletről érkezők nem egy áradatként lepték el a Kárpát-medencét, hanem több hullámban közel háromezer év leforgása alatt, Kr. e. 2300-zal kezdődően. Raskó könyvének 120. oldalán találunk nagyon fontos közlést a Kárpát-medence benépesedéséről, amely helyes irányba terelheti a kutatást a magyarság és magyar nyelv kialakulását illetően:

„A haplocsoport elterjedésének iránya Európa déli, délkeleti része felől a Vardar-Morava-Duna vonala lehetett kb. 7300 évvel ezelőtt. Az E3b leszármazási vonalak jelenlegi európai mintázatának kialakulásában fontos szerepe lehetett a kb. 7-8000 éve a Balkán területétől a Nyugat-Európa és Közép-Európa déli része felé irányuló expanciónak.”

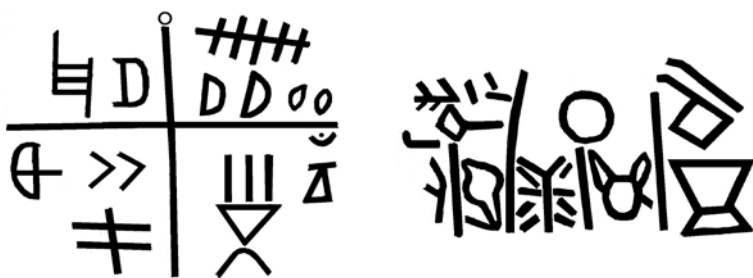
A földművesek Anatóliából 9000 éve érkeztek a Balkán délkeleti csücskére. Innen, amint Raskó írja a Vardar és Morava folyók völgyében terjeszkedtek északi irányba. Mintegy ezer évig tartott, amíg feljutottak az Al-Duna vidékére. Jelentős részük a Kárpát-medencében telepedett meg, de voltak, akik a Keleti-Kárpátok és a Fekete-tenger közötti alföldön folytatták útjukat kelet felé. Nem lehetetlen, hogy az ezer évekkel később keletről jövő lovas-műveltségű hódítóknak ők voltak az ősei. A földműveseknek nem volt magukkal hozott írásuk. Jelek szerint csak

1. kép: A legfontosabb írásjelekkel ellátott régészeti leletek lelőhelyei

a nagy M alakú jelet és a hármas halmot ismerték. Ezzel szemben Európában vannak olyan régészeti leletek, amelyek többtízezer évesek és írásjelek vannak rajtuk. Ebből arra következtethetünk, hogy az írásjelek feltalálói az ősvadászok lehettek. Azonban, úgy tűnik, hogy Észak-Balkánon és a Kárpát-medencében a földművesek átvették az ősvadászok írásjeleit, és megalkották az emberiség első írásrendszerét, a rovást úgy 7-7500 évvel ezelőtt. Friedrik Klárinak köszönhetjük, hogy a régészeti leletekről összegyűjtötte e jeleket, és kimutatta, hogy a székely-magyar rovásírás minden betűjének – az „e” és „ly” kivételével – már az újkőkorból megvolt a pontos alakja másképpen. Ez pedig a földművesek műveltségének folytonossága mellett szól, még akkor is, ha a későbbi ezer évek során keletről jövő lovas-műveltségű népek hullámai megváltoztatták az embertani képletet.

A folytonosságnak egyéb bizonyítékai is vannak a rovásírás kapcsán. Számos nép átvette, és nyelvi szükséglete szerint alakította a rovásjeleket vagy betűket. A betűösszeírás, azaz a ligatúra magyar jellegzetesség, és a jel- vagy betűösszeírás már az újkőkori régészeti leleteken is észrevehető. Torma Zsófia első magyar régész az 1800-as évek utolsó negyedében több ezer írásjeggyel ellátott cserepet gyűjtött össze Erdélyben, főleg a Maros-mentén. Abban az időben úgy gondolták, hogy e jelek a dél-mezopotámiai sumérektől származnak. Miután a régészeti leletek kormeghatározása finomult, pontosodott, kiderült, hogy az erdélyi és észak-balkáni leletek legalább 1500 évvel megelőzték a sumér leleteket. Ma már nyugodtan megállapíthatjuk, hogy az írás nem onnan jött, hanem oda ment. Megjegyezném, hogy a Balkánon ma élő népek közül csak a görögöknek volt rovásuk, de nekik is csak ezer évekkel később. A lovas-műveltségű bulgárok a szláv népességre rátelepedett hunivadékok, tehát hun rovásuk volt. Az olasz félszigetre az etruszkok vitték a betűket, amelyet átvettek a rómaiak, s abból lett a ma használt latin betűs írás.

2. és 3. kép: Az alsótatárlakai leletek írásjelei

Nagy felfedezést keltett 1961-ben a román régész, Nicolae Vlassa – édesanyja Zöldi Judit – ásatásának eredménye. Vlassa a Maros-menti Alsótatárlakán – egyéb leletek mellett –, két írásjeggyel ellátott cserepet is talált. Meglepő, hogy a korong alakú cserépen vonalas jelek, tehát rovásjelek vannak, míg a téglalap

alakún képírást láthatunk. Ezek szerint a hajdani írástudó Nagyasszony két írásrendszert is ismert. A korongon a mai Z, az Ny és a Gy betűn kívül jelösszeírásokat, ligatúrákat is láthatunk. A jelösszeírást „gyorsírásnak” is nevezhetnénk, mert e gyakorlattal igyekeztek minél kevesebb jellel a lehető legtöbbet kifejezni.

4. és 5. kép: Ezen írásjelek a Maros-menti Tordoson, Roska Márton régész által 1910-ben kiásott leletekről valók, melyek 6500-7000 évesek, és jelösszeírásokról tanúskodnak.

6. kép: Írásjelek Kr. e. 1450 tájáról a Hosszúfalu – Kisfentős határában Borovszky Samu régész által kiásott leletről, mely megtalálható Borovszky Magyarország vármegyéi című könyvében.

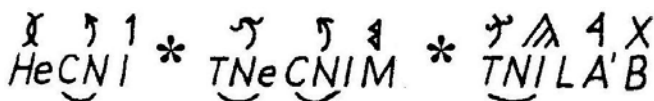
Az olasz tábornok, hadmérnök és térképész, Luigi Ferdinando Marsigli 1681-ben osztrák császári szolgálatba szegődött. 1686-ban részt vett Buda töröktől való felszabadításában. Úgy tudjuk, neki köszönhetjük a Corvinák megmentését. 1690-ben Marsigli ellátogatott Erdélybe is, ahol kezébe került egy „botnaptár”. Nagyon megtetszett neki, ezért egy székellyel lemásoltatta és bedolgozta munkáinak 54. kötetébe a 669. oldalra, amelyet a Bolognai Egyetemi Könyvtár őriz. A botnaptár anyagát Forrai Sándor rovásszakértő dolgozta fel és tette közzé Az ősi magyar rovásírás az Az ókortól napjainkig című könyvében (Antológia Kiadó, 1994). Forrai szerint a botnaptár, amelyet Marsigli kezébe vehetett, egy korábbi naptár másolata lehetett, mert vannak rajta olyan nevek, amelyek 1450 tájára már kivesztek.

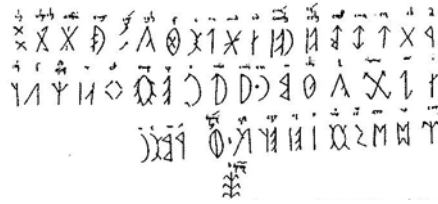
7. kép: A botnaptár ábécéje Marsigli által.

8. és 9. kép: Írásjelek Roska Márton által Tordoson feltárt leletről és az aNTaL név írása a botnaptárról. Meglepő hasonlat, annak ellenére, hogy időben közel 8000 év választja el őket egymástól.

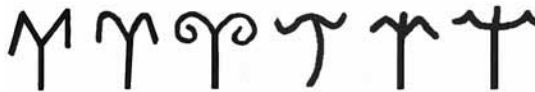
10. kép: További nevek a botnaptárról. E nevekben az NT és NC összeírását láthatjuk.

11. kép: E rovás ábécé a csehországi Nicolsburgban 1483-ban került elő.
A bekarikázott jel, betű az NT összeírása.

9. kép: Három ligatúra Telegdi János Rudimentájából.
Telegdi 1598-ban írta a Rudimentát, amelyben az NT összeírása
a több ezer éves gyakorlatról tanúskodik.

12. kép: Ligatúrák az újkőkortól napjainkig.
Az első kettő a tordosi leletekről, kb. 6500-7000 évesek,
a harmadik Hosszúfaluból kb. 3450 éves, negyedik a botnaptárról,
ötödik a nicolsburgi ábécé-ből és a hatodik Telegdi János Rudimentájából.

E jelek a jel- vagy a betűösszeírásról tanúskodnak, és az őshonosság mellett szólnak. Ezer évek peregetek le az „idő malmán”, de eme sajátos írásgyakorlat megmaradt. Ez pedig csak úgy lehetséges, hogy a folytonosság soha nem szakadt meg. A keletről jövő lovas-népeket a helyben találtak mind beolvasztották, függetlenül attól, hogy milyen nyelvet beszéltek. Az őstelepések nyelvét és műveltségét ötvözhatték, de az alapokat meg nem változtathatták. Ha megváltoztatták volna, akkor a sumér és magyar nyelv között nem lehetne rokoni kapcsolat. Ez pedig azért volt lehetséges, mert a Kárpátok által védett medencének, már az újkőkortól az átlagnál kétszer, de inkább háromszor magasabb volt a népsűrűsége a szomszédos területekhez viszonyítottan. Ezen írásalkotó ősvadászok és újkőkori földművesek kései utódai ma magyarnak nevezik magukat, és napjainkban is a Kárpát-medencében élnek. Legyünk büszkéek az emberiség első írásrendszerét megalkotó őseinkre.

Radics Géza